Erediens: Quasimodogeniti
Gelewer: 7 April 2024 in Kroondal
Preekteks: Johannes 20:19 - 29
Prediker: Pastor Reinhard Keding

19 Gedurende die vroeë aand, op daardie Sondag, terwyl die deure uit vrees vir die Jode gesluit was, het Jesus se dissipels bymekaargekom. Jesus het tussen hulle gaan staan en vir hulle gesê: "Vrede vir julle!" 20 Nadat Hy dit gesê het, wys Hy sy hande en sy sy aan hulle. Die dissipels was baie opgewonde om die Here te sien. 21 "Vrede vir julle!" sê Jesus weer 'n keer. "Net soos die Vader My gestuur het, stuur Ek julle ook." 22 Nadat Jesus dit gesê het, het Hy oor hulle geblaas en vir hulle gesê: "Ontvang die Heilige Gees! 23 Wie se sondes julle ook al vergewe, God vergewe hulle dit; wie s'n julle ook al handhaaf, God handhaaf dit." 24 Tomas, ook genoem Didimus, een van die twaalf, was nie saam met die ander dissipels toe Jesus daar aangekom het nie. 25 Die ander dissipels sê toe vir hom: "Ons het die Here gesien!" Maar hy het vir hulle gesê: "As ek nie die merk van die spykers in sy hande sien en my vinger in die spykermerke steek en my hand in sy sy steek nie, sal ek nooit glo nie." 26 Agt dae later was Jesus se dissipels weer saam, en Tomas was by hulle. Die deure was op slot en grendel, maar Jesus het tussen hulle kom staan en aan hulle gesê: "Vrede vir julle!" 27 Daarna sê Hy vir Tomas: "Bring jou vinger hier en kyk na my hande, en bring jou hand en steek dit in my sy; en hou op ongelowig wees, maar word gelowig!" 28 Tomas het vir Jesus gesê: "My Here en my God!" 29 Jesus se reaksie daarop was: "Glo jy nou nadat jy klaar gesien het? Geseënd is hulle wat nie sien nie, en tog geglo het."

Liewe gemeente!

Wel, hoe gaan dit met Paaslag!! Nog daar of al stil?

'n Kort grappie aan die begin om die Paaslag te ondersteun.

Josef van Arimatea het sy graf voorsien. Hy kom by die huis en sê vir sy vrou: Liefste, ek het iets gedoen sonder om jou eers te vra. Ek het ons graf voorsien vir die Jesus wat hulle gekruisig het. Ek moes dit net doen.

O Josef, moes dit regtig die geval wees, wat moet ek doen as ons dit vir jou of my nodig het? Jy het nog nie 'n nuwe een gekoop nie, het jy?

Ag, moenie te opgewonde raak nie. Dis mos net vir die naweek!!

Paasfees gaan voort. En hoe!! Dit is die onderwerp van ons preek gedeelte.

Dit lyk asof die Paasgelag vinnig verby is vir die klein groepie dissipels. Hulle het nog nie as 'n groep uitmekaar gespat nie. Hulle probeer nog met mekaar verstaan, wat die laaste paar dae gebeur het.

Is daar net nog tien oor? Judas is nie meer daar nie en Thomas, so lees ons later, was nie die eerste keer daar nie. Ek dink die moedige vroue wat onder die kruis gestaan het en wat na die graf gegaan het, behoort aan hierdie groep volgelinge

Ek kan my indink hoe hulle onder mekaar gewroeg het: wat gebeur verder? Moet elkeen weer sy eie pad gaan? Dit was spannend en interessant, selfs opwindend, die afgelope drie jaar!

Soms moet jy dinge "agter geslote deure" bespreek om duidelikheid te kry. Met uitsluiting van die publiek, so word dit vandag genoem, om ook mense te beskerm.

Die Evangelie gee nog 'n rede: hulle het hulself versper uit vrees vir die Jode. Vrees dat hulle in “stam arrestasie” geneem sal word.

Dit was nie ongegrond nie. Ons weet van die tye toe mense die volgelinge van die nuwe godsdiens wou uitroei. Baie het martelare geword.

Wat moet verder met ons gebeur?

Ons, wat vandag die storie lees, vra om heeltemal ander redes: wat moet volgende gebeur?

Getroude paartjies kom soms voor hierdie vraag te staan. Wat moet verder met ons gebeur? Wat moet volgende met die kinders gebeur? Hoe moet dinge in die gemeenskap voortgaan?

Vrees is dikwels die sneller vir hierdie vraag:
Vrees dat dit wat in liefde opgebou is vernietig sal word
Vrees om te verloor wat die lewe so ryk en divers mooi gemaak het.

Ouer mense mag hierdie vraag vra. Hoe moet dinge vir my, vir ons voortgaan, wanneer my kragte verswak, wanneer ek na 'n lang tyd saam met my maat, my lewe sonder hom/haar moet herontwerp?

Die vrees is gewoonlik so neerdrukkend, omdat ons weet ons moet dit wat ons ken agterlaat, maar ons moet betrokke raak by iets nuuts, waarvan ons nog nie weet hoe en of dit werklik sal werk nie.

Midde in hierdie baie eksistensiële uitdaging kom Jesus in! Hy kom met die groete **Vrede vir jou**!!

Hy lei ons gedagtes weg van die kommerwekkende vrae.

Hy plaas homself in die middel van ons situasie en groet ons: **Ek is mos hier!!** Hy is mos die vrede wat hoër is as alle rede. Hy is mos die vrede wat sterker is as alle geregverdigde en ongeregverdigde bekommernisse.

Net soos Israel altyd die belofte ontvang het dat God onder hulle sou bly. Sy naam **Jahweh** beteken presies dit: **Ek is hier**.

Net so is God nou in ons midde teenwoordig, waar ons bymekaarkom omdat ons saam op die geloofsreis is. Daarom sê Matteus: *Waar twee of drie in my Naam bymekaar is, daar is Ek in hulle midde*

Twee keer groet hy met die woorde **Vrede vir jou**!! Die noodsaaklike ding het reeds gebeur. God woon tussen ons. Soos hy destyds gedoen het, sal hy ons opsoek, waar ons ook al woon, en ons 'n opdrag gee

Soos die Vader My gestuur het, so stuur Ek julle!!

Watter adellikheid!
Wat 'n uitdaging vir die angstig vraende vroue en mans, wat vir hul toekoms vrees.
Aan almal word die “Heilige Gees” beloof, van wie dit in die Geloofsbelydenis van Nicea sê: “Wie lewend maak!!”

Ons het almal die taak om voortdurend die boodskap wat God in die wêreld geplant het nat te maak, sodat dit nie vergaan nie.

Die krag van vergifnis van sondes word aan Christene gegee as 'n konkrete taak. Die hele Evangelie word daarin saamgevat. So sal ons ook die wêreld mag ingaan en weer en weer mag sê: Vrede vir julle

Paasfees beteken dat niks van die evangelie verlore mag gaan nie. Die goeie nuus sal altyd opduik...Deur ons!

Ons hoef nie eers teologie te studeer nie, nee, ons moet net die moed hê om dit wat ons harte bereik het deur te gee en verder te lewe.

Die kerke en Christelike gemeenskappe het bo alles ŉ plig: ons moet verseker dat die Evangelie nie in alle alledaagse bekommernisse sal vergaan nie.

Die gemeente is die oefenveld vir die geloof!! Hier moet en kan ons leer om die Evangelie ernstig op te neem, om aanspraak te maak op die vrede wat Christus ons skenk en dit oor te dra.

Ek kan julle net aanmoedig om, in alle gesprekke oor hoe dinge sal voortgaan, nooit uit die oog te verloor dat die noodsaaklike noodsaaklik bly en nie 'n "newe saak" van die hoofonderwerp word nie.

En nou kom die verhaal met Thomas in sig

Ek vermoed julle ken hierdie storie goed. Ek ken dit van kleins af al. Daar is altyd met die pedagogiese opdrag gesê: Moet nooit soos Thomas word nie!

Hierdie ongelowige Thomas. Hierdie twyfelaar!!

Die storie het altyd vir my 'n morele boodskap gehad, amper soos “Piet Boskasie!!!” Moenie so word nie!!

Twyfel is eintlik niks meer as 'n uitdrukking van die feit dat daar dikwels meer as een weg is wat jy kan volg om jou doel te bereik nie.

Daar is dikwels meer denkwyses as net die een waarvan ek veral hou of die een wat ek skerp verwerp.

So twyfel is aanvanklik niks lasterlik nie. Die sin kom van Erich Fried, die Oostenrykse digter: *“Moenie twyfel aan die persoon wat vir jou sê hy is bang nie. Maar wees bang vir die een wat vir jou sê hy ken geen twyfel nie!”*

Thomas het nie die eerste keer gekom nie. Maar hulle het hom gekontak. “Ons het die Here gesien!”

Sy reaksie: “O ja? Regtig? Moeilik om te glo. Wel, as dit regtig waar is, sal ek dit self moet ervaar. Dit is nie vir my genoeg as julle my daarvan vertel nie – al is julle entoesiasties daaroor.
As ek hom nie self ontmoet nie, sal ek dit nie glo nie.”

As ek dit nie doen nie... Watter redes is daar om nie te glo dat Jesus opgestaan het nie en dus basies te twyfel aan alles wat Christene sê en mense wat vir die kerk “instaan”?

Is daar, tot vandag toe nie baie mense, dat hulle luid of saggies vra, wanneer hulle die gemeente van Jesus ontmoet nie. *“Wel, is dit alles geloofwaardig? Is dit nie skynheiliges nie? Hulle beoefen dan nie wat hulle leer nie!!”*

Die twyfel ontstaan dikwels uit dit wat die "basispersoneel van God" uitstraal.

Die twyfel kan ook 'n ander rede hê. Ek het mense ontmoet wat nie meer kon glo dat die lewe sou wen nie.
Hierdie twyfel word gesaai deur verskriklike ondervindinge: "*Ek kan nie meer aan 'n liefdevolle, genadige God glo nie*."

Só sê met trane ’n ma wat haar man en twee kinders in ’n motorongeluk verloor het. Veroorsaak deur 'n besope bestuurder.

Sy het haar lank aan die gemeenskap onttrek. Sy het met Paasfees weer gekom! Sy het desperaat vertroosting gesoek en haar weg terug na die lewe gevind omdat ander in die gemeenskap haar op haar reis vergesel het.

Wat ek veral van Thomas hou, is sy moed om terug te kom na die vergadering ten spyte van die twyfel.

Dan beleef hy die ontmoeting wat hom op die pad terug plaas om homself weer toe te vertrou aan hierdie Jesus in wie hy geglo het.

Jesus het hom tegemoet gekom. Hy het vir hom die teken gegee, waarna hy gesoek het en wat hy nodig gehad het, sodat hy nie die anderpad, die pad weg van die kerk, die pad weg van die vertroue gaan nie, maar dat God met hom op die pad sal bly.

Hy waag weer die ou geloof!

“My Here en my God,” bely hy, en dit beteken: ek wil nie my lewe sonder jou leef nie.

So goed soos dit vir Thomas en die ma van wie ek vertel het was, om nie alleen gelaat te word met hul twyfel nie, hierdie plek van gemeenskap is net so belangrik vir ons geloof.

Geloof is nie iets wat ons uit die duim moet suig nie. Dit bly 'n geskenk.

Juis aan diegene, wat twyfel, mag ons die gemeenskap nie ontsê nie. En aan almal wat twyfel, moedig ek aan, om nie van die gemeenskap af weg te dwaal nie.

En wat van Jesus se laaste sin? “Glo jy nou nadat jy klaar gesien het? Geseënd is hulle wat nie sien nie, en tog geglo het.”

Ek sien dit nie as ’n skrobbering nie, maar eerder as ’n uitnodiging aan ons, om die stryd om die lewende geloof gedurig nuut voort te sit.

Ek het een keer in my lewe hierdie besluit geneem dat ek die Opgewekte wil volg. Ek het keer op keer ervaar dat die twyfel, waarmee ek nie onbekend is nie, verslaan is.

Die Opgewekte Jesus sal vir ons sy tekens gee wat ons daarvoor nodig het

Dan is ons soos “pasgebore kinders.” Die fassinering met pasgeborenes is altyd dat hulle nog hul hele lewe voor hulle het. Dit is dan nie 'n kwessie van ouderdom, hoe lank die lewe is nie, maar 'n vraag of ons 'n vervulde lewe het.

Vervul omdat ons saam met die opgewekte op reis is en aan die einde van ons lewe by hom sal wees. Dan sal ons sien, wat ons geglo het.

O ja, ek is veral lief vir een sin uit ons teks: **“Die dissipels was baie opgewonde om die Here te sien!”**

Ja, ons het rede om gelukkig te wees. Hy is midde onder ons, met sy gees. Nou is die opgewekte Een hier, en hy sal saam met julle gaan waar heen julle ook al moet gaan. Hy sal julle ook deur julle twyfel vergesel.

En die vrede van God sy met jou! Die vrede wat hoër is as ons verstand Die vrede waarmee die opgewekte Christus ons sal begroet.

Amen